

Hensyn til Udførelsestiden, lægge Beslag paa ham, naar man finder ham, og kun naar jeg giver det Herredømme til den behørigte Myndighed, kan jeg undgaae alle de Vanskeligheder, der ere forbundne med at komme til at benytte dette Mandskab. Man skal huske paa, at dette Mandskabs store Forskjellighed fra alt øvrigt Mandskab i Landet ligger deri, at det ikke har, og det erkendes paa enhver Side i Loven, et fast og sikkert Domicil. Dets Domicil er dets Skib, dets Hjemstavn er det Sted, hvor det møder, det Herredømme, man har over det, er, at man kan forhindre det fra at tage bort igjen; kun i det Dieblit, det for sit Erhvervs Skyld vil forlade Landet, kan jeg ved at lægge Beslag paa det holde fast paa det. Ethvert Skridt, man gaaer udenfor det, enhver Maade, hvorpaa man søger at knytte Udførelsen til visse Steder og visse Tider, det er kun at lette en stor Mængde, og netop de Bedste, Keiligheden til at unddrage sig den, og saa beholder man alle Stodderne tilbage og kan kun vælge imellem dem.

Det er dette Sidste, som hidtil har gjort, at man tog gifte Mænd 4 a 5 Aar efter hverandre, fordi det var de Gnefte, man havde; de Ugifte, de rigtig Brugbare, havde afluret, paa hvilken Tid de vilde blive tagne, og paa den Tid gif de deres Bei. De skulle vide, at naar de ikke have meldt sig til rette Tid, tager man dem, hvilket Dieblit de komme, og bruger dem strax, og at dette ikke er indført i Loven, er efter min Mening den væsentligste Feil ved den, og den hidrører fra, at man ikke har defineret eller i sin Fuldstændighed udviklet det Princip, som findes i § 8. Denne Paragraph er en Tilfætning til den tidligere Bærnepligtslov, ikke til dens Princip, thi den ligger i dens Princip, men den er en Udvikling af dette

Princip paa en mere ligefrem Maade, idet det har været erkjendt, at de forskjellige Myndigheder, som have skullet bringe Bærnepligtsloven til Udførelse, ere vegne tilbage for Consequenten af et Princip, som efter deres Mening ikke var tydelig udtalt. Dette Princip indeholdes i følgende Linier: „Bærnepligten opfyldes enten i Hæren eller paa Flaaden ved i en vis Tid, efter de herom givne nærmere Regler, at anvendes i en af de Tjenestegrene, som ommeldes i Hærens Organisation eller de for Flaaden gjældende Bestemmelser“. Det er et Hovedpunkt, det giver den danske Militz — thi vor hele Hær er en Militz, lad os kun give den sit rette Navn — Ret til at tage enhver Borger i Bærnepligtsalderen for at benytte ham til den Tjeneste, hvortil han efter sin Duellighed er mere skikket end nogen Anden, og hvis Udførelse er nødvendig for Statens Vel. Køgen, Slagteren, hvis der er Feltslagtere, tager jeg, hvilket Nummer han saa trækker; han kan ikke trække sig fri, naar jeg ingen anden Slagter eller Køge kan faae. Matrosen kan ikke trække sig fri; han har ved sin Haandtering gjort sig skikket til at være Matros — det er det, som ligger i denne § 8. Man skal give de Bedkommende alle Fordeleene deraf, men de maae ogsaa komme til at bære Byrden; kun paa den Maade kan et lille Land uden Midler, der langt vilde overstige dets Kræfter, skaffe en tilstrækkelig Hær tilveie. Kunne vi ikke komme til at give Principer af den Art Gyldighed i Loven og udvikle dem paa en tilstrækkelig Maade, saa vil det være et Misgreb at votere Loven, saa er det bedre at blive staaende ved den, vi have, thi det er altid en Feil at rette en brugbar Lov med en, som ikke er væsentlig bedre, og som i visse Retninger er mere forvirrende.